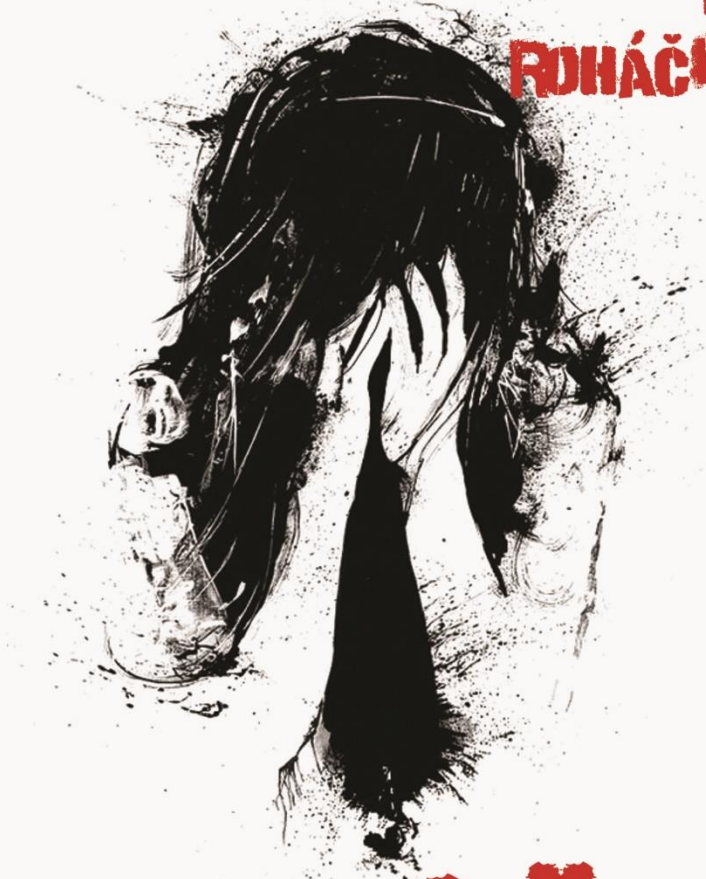

**EVITA
ROHÁČKOVÁ**

**TVÁŘ
NIČEHO**

TVÁŘ NIČEHO

Evita Roháčková

1.

Vyzní to jako klišé, ale vlastně nevím, jak mám začít.

Jmenuji se Simona Lipovská a můj příběh se začal odehrávat před pěti lety, kdy jsem oslavila své pětadvacáté narozeniny. Bez chlapa, bez dětí, krátce po nedokončených vysokoškolských studiích, žijící u mámy a shánějící práci. Na vysoké škole jsem studovala chemii, ale záhy jsem zjistila, že dostudují skutečně jen ti nejlepší, a tak jsem se já označovat nemohla. Tudíž jsem prahla alespoň po práci v kosmetice, podařilo se mi totiž dokončit kurz, zaměřený na práci kosmetiček a věděla jsem, že tohle by mě mohlo bavit. Vlastně to od té chemie až zase tak daleko nebylo...

V té době jsem holdovala jednomu méně tradičnímu zájmu, a tím bylo čtení skutečných příběhů známých sériových vrahů. Abyste to chápali, vždycky mě zajímalo, jak se z běžného občana stane sériový vrah a děsila mě představa, že všude okolo nás se pohybují potenciální sérioví vrazi, protože i ten nejbrutálnější zabiják zprvu vypadal jako obyčejný člověk a okolí by do něj často vůbec neřeklo, čeho bude jednou schopen. Při čtení takových příběhů mě příjemně mrazilo, a tak jsem se jednoho dne přidala na facebooku do skupiny, která se zabývala právě takovými individui a nějakou dobu jsem si jenom četla. Zнала jsem nazpaměť jména jako Ted Bundy, Jeffrey Dahmer, Andrej Čikatilo nebo Albert Fish. Pak se ale objevil kontroverzní příběh jednoho vraha a pod článkem se rozjela zajímavá diskuze, do které jsem se musela zapojit. Není důležité, čeho se týkala konkrétně,

důležité je, že se tam tehdy objevil diskutující jménem Jakub Musil a právě s ním jsme si začali vzájemně „lajkovat“ komentáře a posléze diskutovat, až jsme se dostali od podstaty věci někam úplně jinam.

Ze zvědavosti jsem si rozklikla Jakubův profil. Z profilovky na mě hleděl obrázek vlka, stažený odněkud z internetu, ale po chvíli pátrání jsem narazila i na jeho fotografie – mohlo mu být tak třicet, vcelku pohledný muž s hnědými vlasy a uhrančivě zelenýma očima, žádný playboy, ale zároveň z něj sálalo osobní kouzlo a charisma. Tehdy jsem mu napsala soukromou zprávu.

Ahoj Jakube, díky za skvělý pokec, jak se máš?

Odpověděl téměř ihned, protože byl online a zjevně ho naše diskuze bavila úplně stejně jako mě.

Ahoj Simčo, mám se fajn, taky děkuju za pokec. Jsem rád, že jsem narazil na někoho, komu to fakt pálí a ještě je tak krásný!

Krásný? Nepřipadala jsem si nijak zvlášť krásná, prostě obyčejná blondátá holka z města, ničím jsem nevynikala, hlavně ne vzhledem. Jakubův kompliment mě ale potěšil a zahřál, a hned jsem odpovídala.

Taky nejsi úplně k zahození. Řekneš mi něco málo o sobě?

Víte, v diskuzi jsme si psali snad dvě hodiny, ne-li tři, a tak mi přišlo zahodno zapátrat po dalších informacích, týkajících se „mého“ diskutujícího. Ten mě nenechal příliš dlouho čekat.

Tak je mi 31, pracuju jako skladník, žiju sám. Nevím, co bys chtěla vědět? Netuším, co se říká krásným slečnám na potkání.

Jako skladník mi Jakub připadal nadmíru inteligentní, alespoň tehdy jsem si to myslela, a tak ani já jsem s komplimenty neotálela.

Měl bys na víc. To vidím už teď. Na skladníka se nehodíš, možná na nějakého psychologa.

Abych vás nenudila detaily naší konverzace, jen řeknu, že tímto stylem pokračovala až do večera, kdy jsem se s Jakubem unavená rozloučila a šla spát. Zdálo se mi, že jsem poznala fajn člověka, pohledného, neobyčejně chytrého chlapa, který mě okouzлил přes písmenka. Ano, je to trochu naivní a skoro až pubertální, nechat se okouzlit skrze displej telefonu, ale s Jakubem se krásně psalo a konverzace ubíhala jako po másle. Pořád jsme si měli co říct, Jakub nešetřil krásnými slovy, až se mi to zdálo neuvěřitelné.

Psali jsme si celý měsíc každý den, a já se o Jakubovi dozvěděla různé detaily, jako třeba jeho oblíbené jídlo, jaké má rád filmy, čím se zabývá, ale také to, že byl v dětství týraný vlastní matkou. Na toto téma se nechtěl příliš otevírat, ale po nějaké době se mi svěřil třeba s tím, že jej matka topila ve vaně nebo ho mlátila za sebemenší

prohřešky vším, co měla po ruce. Dokonce to prý zašlo tak daleko, že jej nechávala několik dní hladem jako trest za to, že snědl bonbón, který mu dal spolužák ve škole, před obědem. Připadalo mi to šílené! A aby toho nebylo málo, vyprávěl mi, že mu před pěti lety zemřela životní partnerka na leukémii. Jakub proto trpěl depresivní poruchou a bývaly chvíle, kdy pomýšlel na sebevraždu, ale nechtěl se o tomto tématu skoro vůbec bavit, protože pro něj bylo pořád ještě hodně bolestivé.

Začal se ve mně vzdouvat ochranný pud a toužila jsem Jakuba vidět naživo a být mu skvělou kamarádkou, nebo možná přítelkyní? Toužila jsem mu ukázat, že svět není tak temné místo, jak si myslí. Určitě bych mu dokázala, že život je krásný a že by tady mohl být někdo, kdo jej miluje se vším všudy...a kdo jej vytáhne z té černé propasti truchlení po bývalé lásce, protože bych jej mohla přesvědčit, že to já jsem ta, která zaplní jeho prázdné místo.

Ani nevím, proč jsem tak uvažovala už v době, kdy jsem ještě Jakuba neviděla naživo. Prostě jsem cítila silné vnitřní nutkání mu pomoci, a navíc mi imponoval jako muž. Musela jsem jednat! Neváhala jsem příliš dlouho a pozvala jej na schůzku. Jakub k mému překvapení souhlasil, a tak jsme se domluvili, že se sejdeme v okolí mého bydliště a dáme si někde kávu. Datum schůzky bylo stanoveno na 15. 9., což bylo za týden a ten den mi měl začít odpočítávat chvíle, kdy se můj život obrátí úplně naruby...

2.

Celý týden jsem nervózně přemýšlela, jak co nejlépe zapůsobit na mé první schůzce s Jakubem. A čím blíží byl den D, tím horší žaludeční neurózou jsem trpěla. Schůzka se měla odehrát v sobotu v jednu odpoledne, a já už od desíti pochodovala po koupelně a snažila se vypadat aspoň trochu k světu. Vlasy sčesat na stranu, namalovat si obličej na ksicht, obléct si své nejhezčí pletené šaty, protože v půlce září už začínalo být malinko větrno a zrovna tohle byl den, kdy sice krásně svítilo sluníčko, ale vítr foukal.

Určitě mi vítr rozcuchá vlasy a budu vypadat jako pipina.

Raději jsem vystříkala na hlavu půlku laku, aby účes držel jako přibitý.

12:30, čas vyrazit do místní restaurace, kterou mám pěšky asi deset minut. Srdce mi bušilo až v krku, a tréma se mísila s obrovskou zvědavostí na živého, reálného Jakuba z facebooku. Co když se mi vůbec nebude líbit?

Tak si s ním dám kafe a už se neozvu. Nebo mu napíšu něco ve smyslu, že není úplně můj typ.

A co když si nebudeme mít naživo co říct?

Musela jsem se pochlapit a vyrazit, navzdory všem pocitům a chuti na útěk. Možná právě útěk by byl to, co by mě tehdy zachránilo před naprostou zkázou...

Když jsem vešla do restaurace, byla už z půlky obsazená a já si vyhlídla stůl pro dva zhruba někde uprostřed vzadu za barem. Tam jsem se posadila a cítila se vcelku v bezpečí, protože v tomhle zákoutí na mě nikdo nemohl pořádně vidět od vchodu do restaurace a zůstávala jsem tak překvapením pro snad již brzy příchozího Jakuba. A ten se vskutku objevil... deset minut po jedné.

Spatřila jsem jej jako první – rozhlížel se po restauraci, v modrém svetru a džínách, poznala jsem ho hned, protože si byl velmi podobný, skoro jako na facebookových fotografiích. Mé srdce radostí zaplesalo, že se z něj nevyklubala nějaká upocená zrůda s pleší a před starobním důchodem. Pak mě zahlédl a s úsměvem se přiřítíl k mému stolu.

„Ahoj,“ podával mi ruku. „Ty musíš být Simona.“

„Ahoj, jo, jsem Simona.“ Snažila jsem se o nenucený úsměv, ale zdálo se mi, že vypadám dost nervózně.

„Jakub. Tak co si dáme?“

Než jsem stihla něco navrhnout nebo jen pokrčit rameny, objevila se mladá servírka s jídelními lístky a s úsměvem je položila před nás. Pak se beze slova vytratila.

„Dám si latté,“ rozhodla jsem se po chvíli. „A vodu.“

Jakub na mě zpoza lístku mrkl.

„Já mám hlad. Objednám si něco k jídlu, pokud Ti to nevadí.“

„Ne, klidně se najez.“

Servírka se znova objevila.

„Máte vybráno?“

Nadechla jsem se k vyřčení svého přání, ale Jakub mě přeběhl.

„Dám si Kofolu a ten steak s hranolkama.“

Chvíli jsem koukala a čekala, ale když mi Jakub neobjednal, jala jsem se toho sama.

„Latté a vodu, prosím.“

Servírka si vše zapsala na lísteček a odešla. Koukla jsem na Jakuba. Docela mě překvapil jeho arogantní tón, kterým mluvil k obsluze, a že ani nepoužil slůvko „prosím“. Tyhle věci jsem považovala za zcela automatickou součást slušného vychování a udivovalo mě, když je někdo neznal.

„Tak jak se máš?“ Jakub se na mě znovu usmál a v jeho úsměvu se zračilo něco tajemně kouzelného, jako by uvnitř skutečně ukrýval mnohá tajemství. Oči mu u toho jiskřily jako smaragdy a měly i podobnou barvu. Takové oči jsem ještě v životě neviděla.

„Mám se dobře.“ Pokusila jsem se o mírně laškovný tón. „A Ty?“

„Já taky. Konečně se vidíme, Simčo a jsem za to moc rád. Jsi hezčí než na fotkách.“

Cítila jsem, jak se mi do tváří hrne horko jako nějaké nezkušené puberťačce. Přitom jsem za sebou měla už dva vážné vztahy, které ale vždycky na něčem ztroskotaly a komplimentů jsem si užila až až nejen od svých bývalých partnerů. Mám za to, že když jste žena, nemusíte se ani příliš snažit a pokud vypadáte byť jen trochu normálně, vždycky se zjeví někdo, komu budete imponovat.

„Díky. Taky nejsi úplně k zahození,“ špitla jsem se zrakem zabořeným do stolu. Následovalo trapné ticho a já si nervozitou oždibovala nalakované nehty, dokud Jakub zase nepromluvil.

„Už jsem myslel, že přijdu pozdě a Ty na mě nebudeš čekat.“ Zasmál se a pokračoval. „Stala se mi dost nemilá příhoda. Když

jsem vyrazil z bytu, kousek od baráku zkolabovala nějaká starší ženská. Okamžitě jsem volal záchranku a poskytoval jí první pomoc. Naštěstí záchranáři přijeli rychle a stihl jsem dojet.“

Zírala jsem na něj s otevřenou pusou. Zdálo se, že jej nenadálá situace ani trochu nerozhodila, usmíval se, i když mírně těkal očima po místnosti.

„A.. a co ta žena?“ zeptala jsem se udiveně.

„Zdálo se, že bude v pohodě. Mluvila, byla při vědomí, když ji odváželi.“

V té chvíli přinesla servírka nápoje a položila je před nás na stůl. Já samozřejmě poděkovala, ale Jakub ani nehlesnul, uchopil svou půllitrovou Kofolu a zhluboka se napil. To už obsluha zmizela z dohledu.

„Mám strašnou žízeň,“ pronesl. „Úplně mi z toho stresu vyschlo v krku.“

„Chápu. Já bych asi nedokázala udržet chladnou hlavu. Nevím, co bych dělala, kdyby...“

Jakub mě přerušil.

„V tu chvíli nepřemýšlíš, prostě děláš, co musíš. Závisí na tom lidský život.“

Asi měl pravdu. Někdy musí člověk vypnout pocity a jet na autopilota, dělat, co musí.

„Jasně.“

Další konverzace plynula už poněkud uvolněněji. Obsluha přinesla Jakubovi jídlo a ten se do něj s chutí pustil, zatímco já pomalu

upíjela svoje latté. Sem tam jsme prohodili pár vět a když Jakub dojedl, odříhl si a narovnal se na židli.

Pán je tak trochu buran.

Trochu mě to zaráželo. Ale Jakub se opět sladce usmál.

„Vážně Ti to strašně sluší, Simčo. Nemůžu se na tebe vynadávat.“

Jeho komplimenty přehlušily moje pochyby o jeho mírně nevhodném chování. Tedy alespoň na chvíli...

Po několika minutách se znova objevila servírka, aby sebrala použité nádoby a zeptala se, zda si ještě něco dáme. Nadechla jsem se, že si ještě objednám, ale Jakub byl rychlejší.

„Ne, nedáme. Už pomalu půjdeme.“

Trochu jsem čekala, že se zdržíme déle, ale říkala jsem si, že má Jakub možná jiný plán, takže jsem jen přikývla a servírka nám po chvíli přinesla účet.

„Budete platit zvlášť nebo dohromady?“

Jakub na mě tázavě hleděl.

„Zvlášť,“ řekla jsem. To sebou ale Jakub cukl a zatvářil se provinile.

Aha. Asi mě nakonec pozve jako gentleman.

Omyl.

„Promiň, nějak nemůžu najít peněženku.“ Jakub se plácal po kapsách a zoufale hledal peníze.

„Ok. Tak já to zaplatím,“ řekla jsem trochu překvapeně a trochu znechuceně.

Servírka na mě hodila soucitným pohledem a s povzdechem vyslovila: „Čtyřistašedesátpět.“

Proboha, kolik stál ten steak?!